

Osor – Sant Miquel de Solterra

19 de març de 2009

Decidim anar d'Osor a Sant Miquel de Solterra o de les Formigues per la Roca de Cercenedes. Una excursió amb un desnivell de 866 metres i que necessitarà un esforç considerable.

Ens trobem al Ramassar en Josep Roca, en Joan Corbera, en Joan Arenas, en Jaume Ventura, l'Ismael Porcar, en Josep Oranias, en Pep Comas, en Miquel Bramona i en Josep Maria Farnés. En Josep Carbonell, constipat, i en Ricard Causa, per compromisos, s'han desmarcat.

Després de felicitar a tots els Joseps amb motiu del nostre sant patró, en Joan Arenas em lliura els bastons que des de desembre havia comprat a la Federació, via Agrupació Excursionista de Granollers.

Sense més preàmbuls arrenquem cap a Osor. A l'arribar, al primer Déu vos guard, ens trobem en Mingo. Tot un personatge. Un comerciant que va fer fortuna amb el negoci es palmeres. Ens parla del seus inicis amb la fusta de castanyer. Del sou que cobrava i del que el seu amo hi guanyava. Es va adonar aviat que havia de fer d'amo. Ens indica la direcció a seguir i ens pregunta d'on som. Tot seguit ens explica nombroses historietes. Ens pregunta si tenim temps per més anècdotes i un rotund Josep Roca el talla en sec.

Passem per la font del Bordegàs i agafem una pista que ens porta al mas de Cercenedes. Tenim notícia que hi ha gossos perillosos. Pel camí ens trobem que mestressa de la casa que ens alerta. Donem una petita volta i evitem el perill. Agafem una ample pista que puja de forma constant. De cop se'ns acaba la pista, hem de pujar pels corriols. Sense voler saltem la Roca de Cercenedes. Hi esmorzem en una clariana del bosc. En Pep Comas ens desapareix per pujar a dalt la roca. Seguim caminant per corriols amb desnivells considerables. Aviat alguns de la colla ens interroguen per si tornarem per aquell camí. Com sigui que ho ignorem, seguim tots. Veiem una banyera penjada a un arbre, que ens sorprèn. El grup es parteix en nombrosos fronts. Tothom gamba per on pot i retrobem uns senyals grocs. Veiem el cim on ens dirigim i quan perdem els camins optem per carenejar. Al final ens retrobem tots al cim de Sant Miquel de Solterra.

El dia és molt clar i la calor es fa sentir, malgrat no ha arribat primavera. Al voltant de la creu i les formigues fem una desenfadada fotografia.

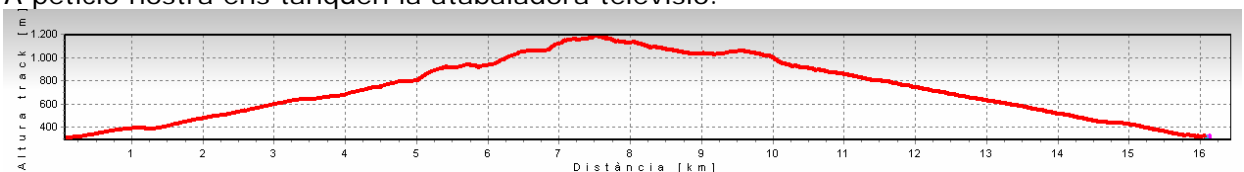
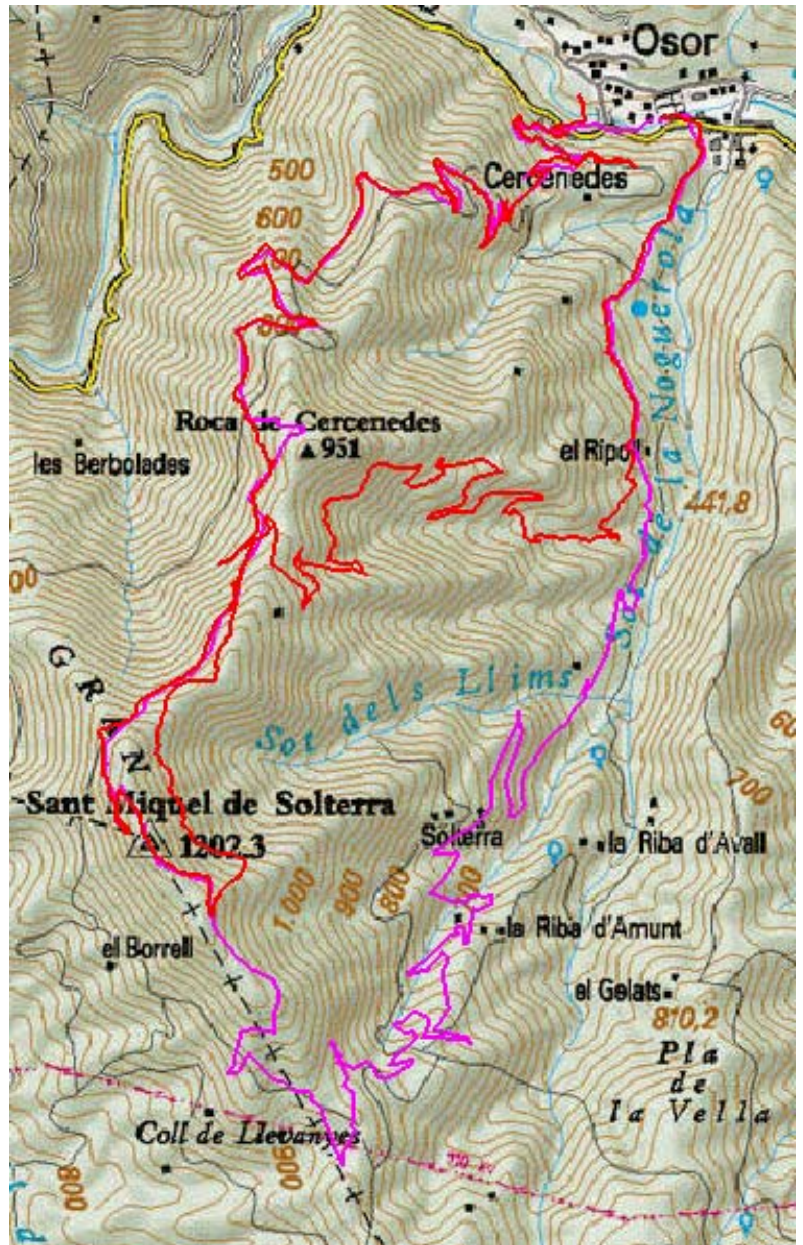

Arriba l'hora de decidir la tornada. Tenim clar que no volem baixar pel camí d'anada, per la seva dificultat. Preferim tornar per la ruta del

senderisme i teca que és més llarga (marcada amb color rosa al mapa). Trobem un camí -hi havia camí!- que ens porta a la font Sa Guarda. Des d'on

agafem una ample i agradable pista que ens desvia de la ruta triada. Aviat és complicada i les bardisses ens fan el camí impossible. Llavors pugem i reconeixem unes pedres on hi hem estat de pujada. Abandonem aquell camí i agafem una ampla pista forestal que anirà fent ziga-zagues en direcció paral·lela a Osor. Baixa de manera constant i ens hi trobem còmodes. La pista ens porta al GR-83 que ens condueix al nucli del poble. En total hem fet més de 16 quilòmetres. 7'5 per pujar al cim i quasi 9 de baixada. A l'arribar a Osor preguntem per anar a dinar i ens indiquem a Cal Sidro. Ens fan esperar un quart d'hora i els xofers aprofiten per anar a buscar els cotxes, raó per la que la ruta marcada al mapa de color vermell resta sense completar. Entrem al restaurant pel bar, on hi retrobem el Mingo que ens saluda. El menjador és petit i ens munten una taula on hi cabem. Al damunt les tovalles hi ha una llista molt llarga de plats i la quantitat que queda de cada ú. Demanem ràpid per poder triar. Al final ens serveixen molt variat. Les amanides catalanes tenen èxit. A petició nostra ens tanquen la atabaladora televisió.

Després a la sobretaula iniciem el debat de la propera excursió. És tria anar a Cap de Creus i fer una ruta cap a Port de la Selva (platja i interior) amb possibilitat de bany. Davant les possibilitat de bufar la tramuntana triem com a suplència anar a Montserrat. Sortirem a les 7 del matí del Ramasar. Quan som de retorn ens adonem que no hem fet els deures de la tria del nom, tema que queda pendent per properes sobretaulas.

Josep Maria Farnés

Fotografies: Joan Corbera i Ismael Porcar